

СЕНТОМАШАНИН

Лист за просвету, привреду и остале народне потребе.

ИЗЛАЗИ СВАКЕ НЕДЕЉЕ.

на 1/4 годину 6 Кр.
на 1/2 године 3 »
на 3/4 године 2 »
Поједини бројеви 10 пот.

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК

ЂОКА РАДУЛОВИЋ

Рукописи шаљу се на уредништво а новац за претплату а огласе на администрацију »Сентомашанина«
Неплаћена писма не примају се.
Огласи се рачунају по тарифи ако се више пута уврћује рачунају се јефтиније.

После конференције.

На Цвети одржана је конференција српске самосталне, радикалне, либералне и демократске странке. На конференцији решено је, да се задржи блок, т. ј. све споменуте странке остају и даље у заједници у обрану автономije. То је све што је народу путем јавности објављено. Пре састанка форсирао др. Малешевић да се мора знати шта је самостална странка учинила за автономiju, а после конференције се ћути о томе. По писању »Србобрана« све странке су изјавиле потпуно поверење српској самосталној странци, а »Застава« опет побија то. »Србобран« тврди, да је радикална странка одустала од свога предлога, да црквене општине не признају садање автономне власти. »Браник« се не меша у ову полемику између »Заставе« и »Србобрана«, биће, да се томе има захвалити мудрости и тактичности вође наше странке, дру М. Политу, који је, како смо извештени на загребачкој конференцији водио главну реч и који је схватио не само важност конференције него и данашњу ситуацију у којој се налазимо. На самој конференцији др. С. Малешевић био је највећа опо-

зиција, јер се он са многим закључцима није слагао и против њих је протестирао, разуме се, да му протести нису озбиљно узети, а радикалне шљивчине тапшале су по плећима »старога« борца, говорећи: ви сте и од нас радикалнији. — Иначе на конференцији решено је, као што рекосмо, да народне странке остану у заједници, чему се можемо радовати, али би свакако желели, да та слога не буде само на папиру и у записнику, него и у ствари. На жалост већ одмах после конференције, почела су сумњичења у »Застави« против самосталаца. Да ли то иде у корист слоге и автономije?!

Свакако би добро било да се јавност опширније обавести о закључцима конференције, јер и народ треба да зна шта му вође раде.

Говор

о забави Српске читаонице у Турији.

Људи нису били увек једнаки међу собом, нити су они имали једнака права. Средњи век био је сталешки. У главном било је два сталежа. Племени и нижи сталеж. Људи су се

делили по рођењу. Од племенитих рођен је племић, од неплеменитих рођени припадали су *нижем сталежу*. Племенити су имали власт и имање у својим рукама и само њима имала се одавати почаст. — Нижи су били презрени, без икаква права на власт и имање — богатство. Њихово је стање било не само јадно, него и срамно, јер су их понижавали они племенити, горе него животињу. Тај понижен и свега лишени нижи сталеж није могао доћи ни до васпитања ни до образованости, јер им је то племићски сталеж забрањивао.

Да се види, како је био понижаван нижи сталеж, навешћу вам ово. Кад су у енглеском парламенту први пут тражили новаца за основне школе, у којима би имао приступа и нижи сталеж, рекао је један лорд ово: »Кад би коњ знао толико као човек, ја небих волео да му будем јахач!« Дакле, нижи сталеж сматран је као животиња, која нема право на образовање нити права на писменост. Промену у томе учинила је Велика француска Револуција. Та деоба сталешка, то неприродно уређење наишло је на најодличнији отпор у XVIII. веку и то код писаца који су рођени из нижег сталежа. На супрот деоби на сталеже, доказивали

ПОДЛИСТАК.

ВЕЛ. КНЕЗ КИРИЛ О ПРОПАСТИ »ПЕТРОПАВЛОВСКА«.

У среду после Ускрса, 31. марта 1904. пропао је пред Портартуром адмиралски брод »Петропавловск« заједно са адмиралом Макаровом и читавим његовим штабом. На оклопњачи је био тада и вел. кнез Кирил, који се само чудним случајем спасао.

Своје успомене о том трагичном догађају објавио је вел. кнез у часопису »Армија и Флота«, а одатле их је пронело »Новое Време«, по коме их доносимо овде у преводу:

Тмурно јутро 31. марта. У ноћи је погинуо у неравној борби наш миноносац »Страшњик«. Ту жалосну вест нам је донео »Бајан«, повративши се, коме је успело, да под силном ватром спасе од посаде »Страшњика« свега петорицу.

Макаров се не могао помирити с мишљу, да је тамо, на месту погибије »Страшнога«, можда остало, још неколико људи од посаде миноносаца, који се беспомоћно боре са смрћу. Хтео је лично, да се осведочи, надајући се, да ће можда и уз цену битку спасти своје, и

»Бајану« је било заповеђено, да иде напред, да покаже место погибије »Страшнога«. Наша ескадра почела је излазити из луке и »Петропавловск«, на који сам ја заједно са штабом адмирала Макарова прешао са »Диане« још око 7 сати из јутра, изиђе на спољашњу луку. Остале оклопњаче су се мало задржале у унутрашњој луци.

»Бајан« иступи напред, а ми смо ишли каналом за њим доста брзо, брзином од 14 узала,

Сав штаб адмиралов био је на мосту.

Наскоро »Бајан« сигнализира, да је приметио непријатеља, који, мало после, осу ватру на »Бајана«. Адмирал Макаров одлучи, да се иде напред и наш одред је почео одговарати на ватру непријатеља. На наше примцање. Јапанци се окренуше и почеше се брзо удаљавати.

За мало на хоризонту се показа и друга непријатељска ескадра. Видећи пред собом знатно јачег противника адмирал се Макаров одлучи повратити натраг, да буде ближе обалних батерија. Ми смо се повратили и пошлѝ брже Артуру. Непријатељ је стајао у некој неодлучности. Налазећи се већ под заштитом обалних батерија. »Петропавловск« је већ ишао лакше, а заповедништво је пошло да руча; официри

су се почели по мало разилазити. На мосту су остали: адмирал Макаров, командир »Петропавловск« капетан прве класе Јаковљев, контра-адмирал Молас, потпоручник Вулф, ђуметник Варешчагин и ја.

Ја сам стајао са Верешчагином на десној страни моста. Верешчагин је правио скицу јапанске ескадре и причајући о својем учествовању у многим борбама, с пуно уверења је говорио, да је дубоко уверен, да се тамо где је он, не може ништа догодити.

На једном разлеже се невероватно силан прасак. Брод задрхта и необично јака струја горећег и загушљивог гаса шину ме по лицу. Ваздух се напуни тешком отровном паром, како ми се чинило — паром нашега барута. Видећи да се брод брзо нагнуо на десни бок, ја моментано претрчао на леву страну... успут наиђем и прескочим преко трупа контра-адмирала Моласа које је, с окрвављеном главом лежало поред трупа двојице морнара који су давали сигнале. Провукавши се кроз ограду скочио сам на предњу кулу 12. Јасно сам видео и схватио да је тај прасак значио нашу пропаст, да брод пропада; читав десни бок био је проваљен, вода је огромним валовима и шумом задевала брод и »Петропавловск« је подижући се страг, предњим крајем потонуо у морску пучину.

су они, да је већ сама природа створила људе једнакима, па је срамота, да се већи део народа тако понижује, и да од случаја рођења зависи, да ли човек може имати судела у друштвеним и јавним питањима. Равноправност свих људи, са једнаким дужностима, ал и са једнаким правима. То је правац демократски, који је тражио, да сваки човек, без обзира на рођење и порекло, има права да суделује у свима државним пословима, да има права и од племића земљу купити, што дотле није био и најзад да сваки може онако своју децу васпитати као и племићи!

Демократска идеја напослетку однесе победу. Образовање постаде опште. Мало по мало па се врата просветних установа — школа — отворише и нижем сталежу на европском западу.

Ни нас Србе није мимоишла ова струја. Почетком XVIII века, 1706. године, српски патријарх Арсеније Чарнојевић, у молби на Цара Јосифа тражи, да сме слободно дизати школе. После смрти Арсенија, његов наследник Исаније Баковић, иште од Кесара дозволу, да народ српски сме дизати школе. Молбе ове дошле су до неког успеха тек 1724. године, јер Митрополит Мојсије у својој окружници исте године, препоручује свештеницима »да свуда подижу школе за Србе«, а и влада издаје наредбу 1727. године, која даје дозволу Србима да могу дизати ниже и више школе. Ни окружница, ни наредба владе, нису много придонели подизању школа за Србе по том и српску образованост и васпитање, а томе је био узрок промена на престолу. Карло VI умре. Њега наследи његова кћи. Марија Терезија, чија владавина је од великог значаја по нас Србе и по нашу народну просвету.

(Наставиће се.)

Поплава од писама.

Госп. Др. Ст. Малешевић »стари народни борац«, фишкар Матице Српске и подвојвода српске народне сло-

У првом моменту хтео сам скочити с куле на палубу али сам видео да лако могу сло- мити ноге; брзо се обесим на руке и држећи се за горњу ивицу куле бацам се у воду...

Јака ме струја захватила, бацила и ударила о леву предњу кулу б", а затим ме подухвати вал и баци за бок. Овде ме нека бестина сила почела брзо окретати и вући доле у дубину. Страшни шум воде, апсолутна тама... а свеједно потпуно свестан, ја сам јасно схватио неизбежну пропаст. Сећам се да ми се успело прекрстити и почео сам се молити, спомињући своје родитеље и родбину. Чинило ми се да је наступио задњи моменат, јер већ нисам могао ни дисати и почео сам се загрцавати. Инстинктивно сам почео кретати рукама и ногама и на скоро сам осетио да се поново подижем и осетих да је око мене све светлије и светлије.

Сазнање да се подижем на ново ми је повратило наду и дало енергије и снаге. Још моменат безумне борбе и ја сам већ био на површини доста мирног мора.

Ухвативши се за некакав одломак, ја сам се огледао и видео да сам већ доста далеко од несретног »Петропавловска« који је брзо тоную; задњи део са крмом стајао му је скоро вертикално, а турбине су му се још окретале. Тај ми је моменат особито остао у памети... Опазивши да поред мене плыви кров

бодоумне странке, »поплавио« је Сентомаш са »поверљивим« писмима, у којима нас поучава какви треба да смо, а преговара нам, да нам синови не ваљају, јер је он извештен да се не држе — њега! Ми за сада нећемо та писма штампати, али би препоручили г. Малешевићу да не буде тако сувише детињаст. Та зар он не зна, да њега нико више озбиљно не узима! Чак и они којима он служи, држе га за смешног, не као појаву већ као јавну личност. Онда треба да зна Малешевић да су за њега прецветале овде руже, остале су му само бодље. Но мало више озбиљности би могао имати Малешевић, а не да пискара поверљива писма, па да му се људи смеју по сокаци и јавним локалим. Како кога сретнеш прво је:

— Јеси ли и ти добио од Малеша писмо?

— Да боме! — одговор је.

И онда се искупе неколико њих, па се просто исмевају са писмом. Толико о писму, а ми смо дужни још мало одговора Малешевићу.

Нека нам госп. Малешевић каже, кога држи да није либералне странке, и које тај, који је гласао за г. Свињаревог? Доста сте ви сумњичили да сада на среду? И ако сте вашим држањем постали смешни ипак не можемо дозволити да ви примате и искључујете некога из странке. Дајте страначку конференцију, па да видимо ко ће одобрити ваш рад. Ви немате права у име странке говорити, јер ви ту странку не заступате, пошто Вас нико на то пуномоћио није, то сте права ви. сами себи присвојили!

Дакле стари борце на среду!

Вести из места.

Нов адвокат. У Сентомашу се настанио Г. Др. Ђока Јовановић, и отвара адвокатску канцеларију.

Ми га као одличног младог Србина који је прошле недеље адвокатски испит са одликом положио срдечно поздрављамо.

Пре неко време бавио се у нашем

предње кајите, одбацам свој одломак и ухватим се за ивицу тога крова. У том моменту видех и познадох поручника Шлипе а који је пливао крај мене. Ја га зовнух, али он се не одазва -- њему су — како се доцније показало, пукла оба бубњића. Осим поручника Шлипеа није било никога у близини. На послетку показаше се у даљини чамци, ја сам почео викати али ме нико није чуо. Не гледајући ни свој безизлазан положај, ја још увек нисам губио наде на спасење, и снага, чинило ми се, још ме није оставила. Наскоро су ме опазили и ја сам видео како ми се брзо приближује чамац са »Гајдашака«. Громко и хладно заповедао је на чамцу поручник Јаковљев. Тешком муком подигоше ме два матроза у мокром палетом на чамац. С тога су ме чамца пренели на чамац са миноносца »Безшумни« на који сам повежен. Овде су ме у командировој кајати натрли ватком и дали ми коњака. Одмах су све саопштили на обалу моме брату Борису које је са Златне горе видео читаву катастрофу. Наскоро је дошао и брат и превезо ми са миноносца себи у стан.

Вест о погibeљи адмирала Макарова, сазнање да је то за флоту и Русију ненадодив губитак, пропаст мојих другова, смрт мога доброг друга потпоручника фон Кубеа — све је то био такав удар, чије ће ми се последице тешко ма кад избрисати из памети.

месту неки чива, зубни лекар са стране, који је силне хиљаде од нашег света стего кад се пацијенти почеше тужити, а он док још бомбе нису испале једног лепог дана утеко без да је коме и збогом казао. Ето вам чивутска посла.

Провалила се земља. Није се то десило у Јапану, то је код нас у Сентомашу, на друму који води у Турију. Од више година говорили смо, да је нужно да се тај друм оправи, али узалуд. Људи могу да пропадну са теретима на тим местима. Ту се људи завале, морају коње да испрежу и терет да истоваривају. И све то није у Албанији, то је у »малом« цариграду, дичном Сентомашу! О Боже, шта ти соколови његови раде?! Зар ни да макну за њега!

Калдрма. Грађење калдрме од Сентомаша до Надаља треба да је отпочета, али издавање тога посла још није одобрено од министра трговине, и тако лако може бити, да ни ове године неће се посао одпочети. Зар никог нема ко би ту ствар пожурео?

На знање нечлановима Српског Сокола. У последње време видимо како многи нечланови Сокола носе соколске значке. На ношњу Соколске значке имају право само чланови извршујући, потпомажући и утемељачи. Управа упозоруже сваког оног ко није члан а носи значку, да на то нема право, те нечлановима забрањује носити Соколску значку.

Књижевност.

Др. Стеван Малешевић као песник. Велики људи обично у младости доба певају. Код госп. Дра Ст. Малешевића је то обратно. Он је познат српском народу као фишкар, нарочито као фишкар Матице Српске, и као журналиста. Истина, он се у дневној штампи, као и сви велики људи, не потписује, осим пред какве изборе кад хоће да се народу прикаже, и да народно поверење, уз то још и мандат, задобије. Сад о Ускрсу истакао се он као песник у подлистку »Заставе« (број 77.) са песмом: »Васкрслој слози народној«, под псеудонимом: »Стари Србин«. Ова песма носи верзификаторску и песничку особину г. Малешевића, у којој се истиче нарочито фини укус, с којим наш песник од вајкада располаже. Простор листа нам не дозвољава да песму у целости донесемо, али да докажемо нашу тврдњу, изнећемо неке стихове. Ево их: »Сав гад стеница, шваба и микроба.....« »Нек прсне крља, кад се прсти [стисну].....«

Иначе стихови одговарају правилима појетике, коју су гимназијски професори из »злобе« истисли из реда учебника! Бранко Лазаревић би рекао за њу да је родољубива али са неукусним »штимунгом« Скерлић, какав је, неће је ни споменути у другом издању поправљене: »Историје нове српске књижевности.« Но надајмо се, да ће наш песник до другог ускрса изаћи са првом свеском својих песама, те ће се онда с њим позабавити наши виђенији критичари, а ми мали са села, којима је и најмања новина важна, учинили смо своје. Сад је само још питање, да ли је писац поменуте

песме главом господин Малешевић, или су нас можда обманули! — Песма се лако чита, али је не препоручујемо онима у благословеном стању!

Млади Србин.

Сентомаш, 26. априла 1914.

(Забава Добротворне Српске Женске Задруге.) Ретко лепо уживање нам је пружила други дан Ускрса забава наше Добротворне Женске Задруге. Извођење самога програма ове забаве је испало преко сваког очекивања, тако, да слободно можемо рећи, да је како моралан тако исто и материјалан успех постигнут. Ловорвенац овога вечера припада ипак зато Срп. правосл. богословској омладини Карловачкој, која је својим прецизним извађањем појединих арија, својом лакоћом у певању и уметничким прелазима из »fort-a« у »pianissimo« и обратно, доказала, не само своју уметност и одушевљење за песмом већ и то, да јој њен кор влада редко добро школованим гласовима. Дуго ће нам још остати у пријатним успоменама ово уметничко вече које нам је богословска омладина овог пута пружила.

Бурним аплаузом одликовала је публика и уметничку свирку на гласовиру гђе *Јулкице Добановачки*. — Па и соло—певање гђе *Зоре Дракулић* и пратња гђе *Виде Вуковић* заслужује сваку похвалу. Међу једну од најлепших тачака програма морамо уврстити и дијалог Д. Чакловићке: »Једна се мора удати« који су гђе *Мара Св. Гавански* и *Босилка Настић* са толико рутине и тако вештачки приказале, да их је публика у два маха великим аплаузом обасула, хотећи и тиме доказати израз свог нарочитог допадања:

После програма започела је играња и петли већ давно беху одпеваше своје песме—будилнице, када се разиђосмо својим домовима.

На крају пак поред суделовача овако признање и похвалу заслужују и све чланице Добр. Женске Задруге на челу са својом председницом гђом. *Зорком Дунђерски* и својим агилним перовођом преч. госп. *Лазаром Вучковим* на свом оном труду и неуморном раду, који су око припреме за ову забаву указале, и који им је овако лепим успехом ево и крунисан. Једино што је некако чудновато на нас могло утицати је то, да је ова забава тако слаба била посећена. Зашто трговачки, занатлијски и ратарски сталез није на овој забави апсолуте заступљен био, одиста нам је чудновато? Може бити, да се и варам, али на мене је ово учинило утисак неке демонстрације. Па кад би се нешто дубље упустили у ову тему, можда би и нашли узрок овоме, Али овако, принуђени смо то оставити за доцнија времена.

С—л.

Срби помажите просвету.

СОКОЛСКИ ГЛАСНИК

Наши соколи својим радом показали су лепа успеха и стекли леп круг пријатеља, те се сваки дон јављају више и више помажући и чланови утемељачи, ових дана се пријавили за чланове утемељаче г. г. Иса Николић сиротински отац и Драгољуб Стајић трговац, живели.

Наши Соколи намеравају, да августа месеца узмеду удела на све словенском соколскот алету у љубљани.

Упир сврху приложише за путни трошак Сиромашним члановима Соколи Аркадије Петровић и Данило Бугарски трговци сваки по К 20.—

Наши Сентомашани треба да се што више уписују за чланове помагаче и утемељаче, јер ја наша Соколска установа, племенита и добра ствар коју треба својски пригрлити и потпомоћи.

Овогодишњи соколски слет у Сентомашу одржаће се крајем јуна или почетком јула, за чега се већ чине припреме.

Управа намерава да приреди неколико излега овога лета са својим члановима у Ст. Сивац, Надаљ и Турију и да тамо приреди јавну вежбу.

Сада има редовних вежбача 32, а око 70 подмладака.

Купујемо српске школске жигице!

Захваљујући живљем заузимању нашега народа око потрошње Срп. Школ. Жигица, у току 1913. знатно је порастао приход од њих достигавши своту од К 2245 74. ф.

Приход од Срп. Школ. Жигица употребљен је на исплату квинквенала неким подручним учитељицама, које су обзиром на то, што су у оскудици мушких учитеља биле постављене на мушка места, сматране за привремено но кад им је високом министарском одлуком изречена и призната сталност, изречено је том одлуком уједно и то, да им припада у натраг и накнада у име квинквенала за привремене им године службовања. Тима учитељицама исплаћено је на рачун до-

садањег и будућег прихода од Срп. Школ. Жигица свота од К 12757-50 ф. Да није било прихода од жигица, те школе би пропале.

Срп. школама у Будимској епархији требаће у будуће све више прихода од Срп. Школ. Жигица, те зато молимо Србе и Српкиње, да употребљавају искључиво Срп. Школ. Жигице, а и да их у кругу својих пријатеља што више препоручују. У којим местима нема Срп. Школ. Жигица, молимо Србе и Српкиње, да се обрате трговцима да их набаве и продају.

Ко троши Срп. Школ. Жигице, без икакве своје жртве помаже српску просвету.

Епар. Конзисторија Будимска.

ЛЕКОВИТО РУСАНДА КУПАТИЛО

У МЕЛЕНЦИМА

(Торонталској жупанији) — у јужној Угарској.

Отворено је од 1/14. маја до 1/14. септембра сваке године.

Специјално лечи: Севотине, хроничну реуму, скрофулу у свима њеним облицима и појавама. Којне болести, које нису у стању биле никакве лековите масти излечити, — нарочито Psoriasis и Prurigo. Код женских неуредан крвоток и живчане болести. Сигуран успех у лечењу костобоље Caries-Necrosis-a, у коме премашује најчувенија интернационална купатила.

Станови се састоје из четири модерно удешена хотела са 74 собе, курсалон, кафана, изврсна кухиња, добра музика, цветни парк, са удобним клупама, — гласовир, куглана, билијард, стоји на расположењу купалишним гостима. Ближа извешћа и проспекте на захтев и бесплатно.

Управа купатила Русанда.

АЛЕКСАНДАР ПАСТИ

ИСПИТ. ЗУВАР

ДАНИША РОЂ. ЖИГИЋ

ЗУВНОТЕХ. ЛАБОРАТОРИУМ,

Дунавска ул. 26. у Н.-Саду Дунавска ул. 26.

Баби ће се у Сентомашу од 5-тог априла по 3 дана недељно у општинској кафани од 8 сати изјутра до 7 сати у вече, и све зубарске послове најтачније и најпрецизније вршити.

Вађење зуба вађење корење од зуба, чишћење и делење зуба, обустављање на мах болова зуба.

Пуњење зуба (пломбирани:) од злата, платине, смајла и порцулана.

Редове зуба подесне за жвакање, без непца који се не ваде.

Златне и од платине круне за зубе, златне љуприје, зубе на шрацру. Прерада старих редова зуба.

Регулисање зуба.

ПОЗИВ

НА УПИС НОВИХ 600 КОМ. ДЕОНИЦА НАРОДНЕ КРЕДИТНЕ БАНКЕ

ДЕОНИЧАРСКОГ ДРУШТВА У СЕНТОМАШУ

III. ЕМИСИЈЕ

у смислу решења ванредне главне скупштине Народне Кредитне Банке, деоничарског друштва од 16. априла 1914. године, повишава се основна главница друштвена од 140.000 круна на

К 200.000

издавањем даљих 600 комада нових деоница са номиналном вредношћу од 100 круна а уплатом од К 100 у име главнице и К 2— у име трошкова које се деонице стављајуна расположење садашњих деоничара ради пријаве првенства уз ове услове:

1. Старим деоничарима, даје се право на пријаву нових деоница тако, да на основу сваке старе 2 деонице може уписати 1 нову деоницу.

2. Они деоничари, који желе од овог право употребу чинити, дужни су то пријавити на заводској благајници тако, што ће се у знак извршног првенственог право жигом снабдети. Ова пријава старих деоничара има, да се обави до 15. маја 1914. год.

3. Уплате старих деоничара на сваку пријављену нову деоницу у своти од К 100, имаће да се уплате на заводској благајници у готовом на овај начин:

а.) приликом пријаве права има се одмах положити	К 10—
б.) од 1—10. јула 1914.	К 30—
в.) од 1—14. септембра 1914.	К 30—
г.) од 1—10. новембра 1914.	К 30—

4. Све оне деонице, које иза пријаве првенственог права старих деоничара преостану, продаће се: старим деоничарима по цену од К 115 по комаду

а не деоничарима по К 120 по комаду, а онај вишак, који по једној деоници преко К 100 буде постигнут по одбитку биљеговине и трошкова треће емисије има да иде у корист друштвеног резервног фонда.

3. Ново емитоване деонице имаће од удела на пословима заводским почињући од 1. јануара 1914. године, тако да нове деонице немају право гласа на скупштини у предметима за 1914. пословну годину. Уплате се могу и пре установљених рокова уједанпут или делимично учинити с тим, да ће се и у том случају одобрити 6% камате од дана уплате до краја 1. Новембра 1914. године.

4. Они деоничари, који своје право по овде означеним прописима и у одређеном року не изврше, губе раније уплаћене оброке у корист друштвеног резервног фонда, ако и доцније оброке у прописаном времену не би на благајници заводској положили ни онда, кад их управа у смислу §. 14. друштвених правила на то позвала буде губе уплаћену своту, те се ова у целости прикључује резервном фонду друштвеном. На место тих деоница издаје управа нове деонице.

5. О сваком уплаћеном obroку издаће се на благајници друштвеној привремена потврда, а по пуној уплати и уз повратак привремених потврда издаће се дотичним деоничарима ново емитоване деонице и то почињући од 1. децембра 1914. године.

У Сентомашу, 16. априла 1914. године.

УПРАВА

НАРОДНЕ КРЕДИТНЕ БАНКЕ Д. Д

У СЕНТОМАШУ.